

PROLOG

– Povestea lui Eric –

O, *Dumnezeule!*, m-am gândit, în timp ce-l urmăream cu privirea pe Fred, care nu mai stătea pur și simplu, ca un pacient obișnuit, pe masa de masaj din cabinetul meu. *Nimeni nu va crede asta. În prezența cui sau a ce mă aflu?*

Ochii lui Fred erau parțial închiși și se învârteau rapid, în sus și jos și înainte și înapoi, sub pleoapele care i se zbăteau. Ritmul respirației i s-a încetinit, devenind mai profund. Brațele, oarecum întinse de o parte și de alta a corpului, au început să se miște lin și ritmic... în sus, apoi în jos, apoi iar în sus, de parcă erau susținute de un câmp nevăzut de energie. Buzele i s-au depărtat și puteai vedea că limba i se mișcă într-un mod ce forma, în mod clar, cuvinte, atunci când suflul audibil de aer îi ieșea pe gură.

Un pic tulburat, m-am aplecat spre el și mi-am apropiat urechea ca să aud ce avea de spus... deși tot ce puteam identifica era sunetul respirației sale, în timp ce inspirațiile încercam, în van, să se transforme în cuvinte.

Am rămas pe loc, înmărmurit de un sentiment real și co-pleșitor de venerație și uimire. Am înțeles că mă aflu în prezența a ceva mai impresionant decât ceea ce eu – sau aproape majoritatea oamenilor ori poate nimeni – întâlнисem vreodată.

Și totuși, acesta nu era nici începutul și nici sfârșitul a ceva ce urma să depășească ceea ce aș fi putut anticipa vreodată – ceva care, în curând, urma să influențeze milioane de oameni de pe planetă.

Pe când ascultam atent sunetul aerului expirat de Fred, în cele din urmă *chiar* am auzit o voce. Nu vocea lui Fred. Era vocea mamei mele, care spunea: *Ce faci? Îndepărtează-ți urechea de persoana nebună, înainte să te muște!* Și am început să zâmbesc, să râd în sinea mea. E greu de explicat cum este să fii în același timp și puțin speriat, și uimit, și amuzat...

Acum, înainte să continui firul povestirii, oare pot spune sincer că această experiență a venit *complet* din senin? Păi, da... și nu. Ca să îți fie mai clar, permite-mi să mă întorc cu câteva luni înainte de acea zi de ianuarie 1994, la luna august a anului precedent.

Nu mi-am imaginat deloc că viața mea și a multor oameni urma să se schimbe. În cei 12 ani anteriori, fusesem foarte fericit în profesia de medic. Aveam unul dintre cele mai mari și mai de succes cabinete de chiropractică din Los Angeles și socoteam că așa îmi voi petrece restul vieții. Dar, vezi tu, într-o zi de vineri m-am întors acasă *cu gândul* că sunt chiropractician, iar în luna următoare, când m-am reîntors la cabinet, eram altceva. (Să știi însă că părinții mei mi-au spus mereu că *sunt* „altceva“, dar probabil că nu la asta se refereau.)

Totul a început în acea seară de vineri, când am fost trezit brusc de o lumină foarte intensă. Mi-am deschis ochii ca să văd ce era și, după câte se părea, nu era nimic spiritual sau metafizic: era doar veioza de lângă patul meu. Se aprinsese singură. Aveam veioza asta de peste zece ani și nu-și alesese nicio altă ocazie de a se aprinde singură. Dar iat-o aprinsă.

În același timp, aveam senzația că în casa mea e cineva.

Nici nu îți pot descrie ce sentiment sinistru este să te trezești cu senzația că în casa ta e cineva care nu a fost acolo atunci când te-ai culcat. Să spunem doar că m-am ridicat, am luat un cuțit, un tub de spray cu piper și pe câinele meu Doberman și am pornit la vânatoare. După vreo 20 de minute bune, am hotărât că trebuie să fi fost imaginația mea și m-am dus la culcare. Dar, în luna următoare, șapte dintre pacienții mei, separat unul de altul, au susținut cu tărie că, în timp ce lucram, au simțit „oameni“ în sala cabinetului meu, la fel cum eu simțisem oameni în casa mea – deși ei nu știau nimic despre experiența mea.

După 12 ani de practică, în care nimeni nu a spus nimic nici pe departe similar cu asta, îți poți imagina că șapte persoane care îmi spun acest lucru, într-o singură zi, îmi pot capta atenția. Dar vezi tu, în aceeași zi, alți pacienți mi-au spus că mi-au simțit mâinile, fără ca eu să-i fi atins în realitate. Firește că nu i-am crezut. Le-am spus să se întindă pe masă cu ochii închiși, în timp ce eu mi-am ținut mâinile la centimetri, zeci de centimetri și metri distanță de ei și, de fiecare dată, au putut să discearnă locul în care îmi erau îndreptate palmele. *Glezna stângă, umărul drept*. Știau. Mă puteau *simți*... sau o puteau simți.

În timp ce îi urmăream cu privirea, mușchii lor faciali – mușchii minusculi de la frunte sau din jurul bărbiei și al buzelor – se mișcau... mai exact, *zvâcneau ușor*. Mușchi care sunt atât de mici, încât nu puteau fi mișcați intenționat. Buzele se deschideau; limbile tresăreau. Ochii se mișcau rapid, în sus și jos. Degete și picioare care se mișcau spontan, fie în tipare sincronizate, fie alternând dreapta, stânga, dreapta, stânga...

Iar când și-au deschis ochii, mi-au spus că au văzut culori pe care nu le mai văzuseră niciodată până atunci, că au simțit miresme, adesea florale, pe care nu le mai mirosiseră înainte, că au văzut și au auzit „oameni“, pe care nimeni altcineva din încăperea nu îi văzuse sau auzise.

Iar apoi au început să-mi povestească despre vindecări. Vindecări adevărate. Unii dintre ei s-au ridicat din scaunele cu roțile. Alții și-au recăpătat capacitatea de a-și folosi mâinile, picioarele, văzul, auzul... Pacienții mi-au adus rezultate de laborator, care arătau că tumorile lor canceroase dispăruseră. Iar copiii care sufereau de paralizie cerebrală și epilepsie puteau merge, alerga și vorbi normal; nu mai aveau crize; nu mai era necesar tratamentul medicamentos. Pacienții și medicii lor îmi telefonau și mă întrebau:

– Ce-ai făcut?

– Nimic, era răspunsul meu. Și nu mai spune la nimeni!

Era ca și încercarea guvernului de a le cere oamenilor să spună „Nu“ drogurilor. Cu cât o spuneam mai mult, cu atât oamenii vorbeau mai mult.

În curând, oamenii au început să-mi ceară să predau această lucrare.

– Să o predau? Cum să predai așa ceva? le răspundeam eu.

Mă și gândeam: *Am să stau acolo, fluturându-mi mâinile prin aer și arătând ca un idiot.* Așa că le-am spus:

– Ieșiți afară, fluturați-vă mâinile prin aer și spuneți-mi ce au de spus vecinii voștri despre asta!

Totuși, tot mai mulți pacienți de-ai mei m-au sunat după întâlnirea cu mine, ca să-mi relateze că, atunci când au ajuns acasă, ușa automată de la garaj s-a deschis înainte ca ei să apese pe butonul telecomenzii din mașină. Sau că, în clipa în care au intrat în casă, televizorul sau sistemul audio a pornit și s-a oprit singur. Alții au simțit senzații în mâini și și-au ținut mâinile în apropierea cuiva din familie care avea o problemă de sănătate, iar *acea persoană s-a vindecat!*

Și, pe neașteptate, am început să ne dăm seama de ceea ce știința și cercetătorii urmau să confirme ulterior: că, din momentul în care interacționezi cu acest spectru nou, mai larg, mai cuprinzător, al frecvențelor reconectivă, în interiorul tău

se schimbă ceva, care îți permite nu doar să ai acces la propria vindecare, ci și să facilitezi vindecarea pentru alții. În prezent știința o numește „Vindecare Reconectivă”, iar aceasta a fost tema de bază a primei mele cărți, *Reconectarea: Vindecă-i pe alții, vindecă-te pe tine*.

Să revenim deci la Fred, care se afla în cabinet. Sunetele îngânate au continuat, în timp ce eu urmăream fascinat... poate *prea* fascinat, căci brusc mi-a devenit limpede faptul că petreceam mult prea mult timp cu el, în timp ce mă așteptau ceilalți pacienți. Cu degetele arătător și mijlociu, l-am atins ușor pe stern, spunându-i încet:

– Fred, cred că am terminat.

Fred și-a deschis ochii. S-a uitat la mine. M-am uitat la el. Nu a spus nimic. Așa că nici eu nu am spus nimic. Vreau să zic, ce era de spus, de fapt?

Nu-ți pot spune că nu m-am gândit la asta – *mult* – în restul acelei săptămâni, până la următoarea lui vizită. Eram sigur că se va întâmpla din nou. Mi-am programat toți pacienții înaintea lui Fred, ca să pot avea timp în plus, în eventualitatea că se întâmpla.

Și s-a întâmplat. I-am făcut ajustarea și i-am spus să închidă ochii, să se relaxeze și să lase să se stabilizeze ajustarea. În timp ce stătea întins acolo, mi-am ținut mâinile în aer, lângă capul său, iar scena de la vizita precedentă s-a repetat. Capul i s-a rostogolit pe spate, ochii i s-au dat peste cap, buzele s-au depărtat, limba a început să se miște, iar aerul i-a ieșit pe gură, într-un mod audibil. Dar de data aceasta, aerul s-a condensant într-o voce. Iar vocea a spus:

– Suntem aici ca să-ți spunem să continui să faci ceea ce faci. Ceea ce faci aduce Lumină și informație pe planetă.

Cuprins

<i>Prolog – Povestea lui Eric</i>	7
<i>Prolog – Povestea lui Fred</i>	21
<i>Introducere</i>	33
Capitolul 1. Cine este Solomon?.....	39
Capitolul 2. Vreau să te minunezi	42
Capitolul 3. Curgii mai departe.....	45
Capitolul 4. Intuiția noastră este însumarea a tot ceea ce este.....	48
Capitolul 5. Există un adevăr universal în fiecare clipă din viață.....	51
Capitolul 6. Eliberându-te, îi ajuți pe ceilalți.....	55
Capitolul 7. Auzi-ți propria muzică	58
Capitolul 8. Viața ta este o energie magică a veșniciei, vizibilă în carne și oase.....	63
Capitolul 9. Sunteți purtătorii unei lumini mărețe	69
Capitolul 10. Ești parte integrantă a unui proces de mare amploare, care vine	72
Capitolul 11. Ai încredere că ești îndeajuns.....	75
Capitolul 12. Există o stare de extaz sublim în neant	78
Capitolul 13. Problemele nu sunt probleme: sunt lecții care trebuie învățate	83
Capitolul 14. Ai deja răspunsul pe care ți-l dorești.....	87
Capitolul 15. În interacțiunea cu ceilalți ne descoperim pe noi înșine	93

Capitolul 16. Valoarea de sine constă în înțelegerea faptului că tu ești universul	99
Capitolul 17. Dă-ți voie să crezi în capacitatea ta, iar ea ți se va arăta.....	103
Capitolul 18. Ignoră acea atracție pentru suferință	107
Capitolul 19. Cheia în înțelegerea adevărului este ca el să sune adevărat în sufletul tău	113
Capitolul 20. Acordă-ți răgazul să te armonizezi.....	119
Capitolul 21. Este vorba despre a clarifica, nu despre a complica.....	122
Capitolul 22. Dezvăluie-ți sufletul.....	126
Capitolul 23. Nu putem face progrese preamărind ceea ce ne diferențiază	134
Capitolul 24. Nu îți limita definiția succesului	140
Capitolul 25. Faptul important e că înaintezi.....	143
Capitolul 26. Reconectează-te cu forța superioară care este.....	147
Capitolul 27. Oriunde te afli, poate avea loc o vindecare	158
Capitolul 28. Entitatea în sine știe ce are nevoie	162
Capitolul 29. Trebuie să știi că ești un maestru	172
Capitolul 30. Noi ne creăm fiecare clipă din viață: este opera noastră de artă	179
Capitolul 31. Niciodată nu vor fi suficient de multe aplauze	198
Capitolul 32. Existența fiecăruia este o simfonie.....	203
<i>Postfață – Instrucțiuni de a continua lucrarea, din partea lui Solomon.....</i>	<i>207</i>
<i>Epilog din partea lui Fred</i>	<i>210</i>
<i>Epilog din partea lui Eric</i>	<i>212</i>
<i>Mulțumiri</i>	<i>214</i>
<i>Despre autori</i>	<i>215</i>